

Johannes Bocer

**IOHANNIS BOCERI || AEGLOGAE || SEPTEM.|| AD ILLVSTRISSI=||mum Principem
et Dominum, Do=||minum IOHANNEM ALBERTVM,|| Ducem Megalburgensem
etc.|| Principem et Mecoena=||tem suum optimum || et clementiði=||mum.||**

Rostock: Möllemann, Stephan, 1563

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1755379595>

Druck Freier  Zugang





1271

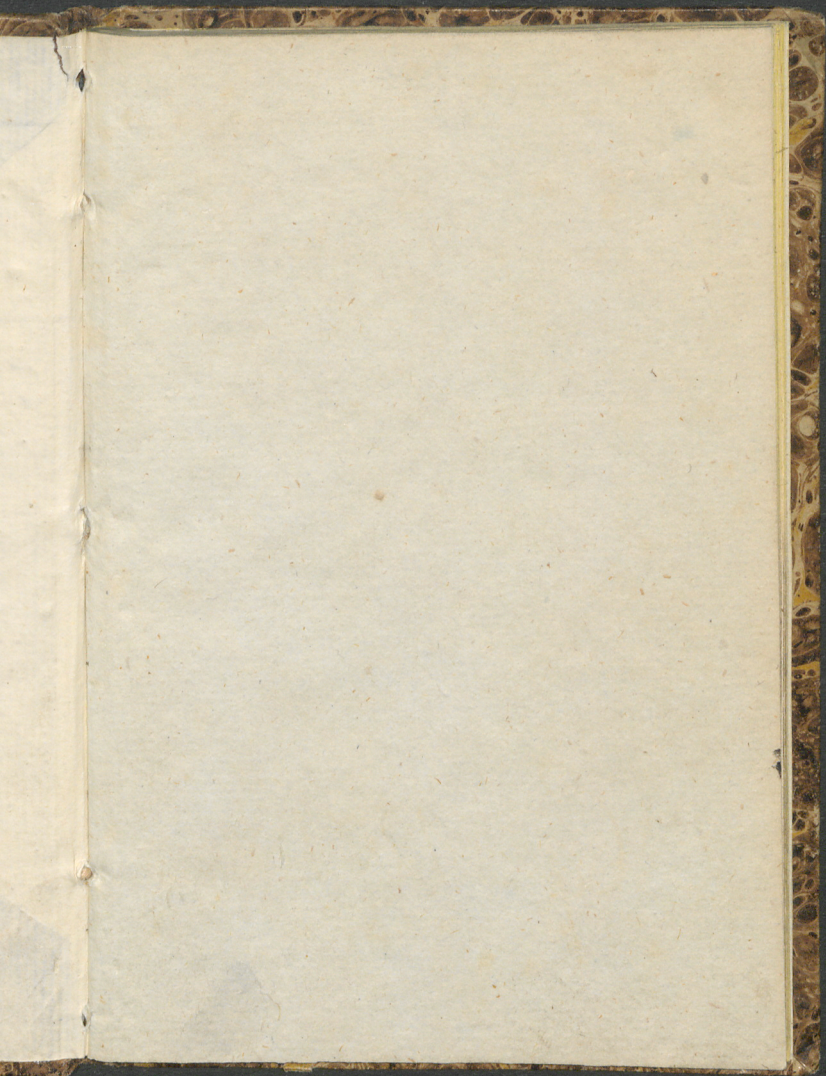


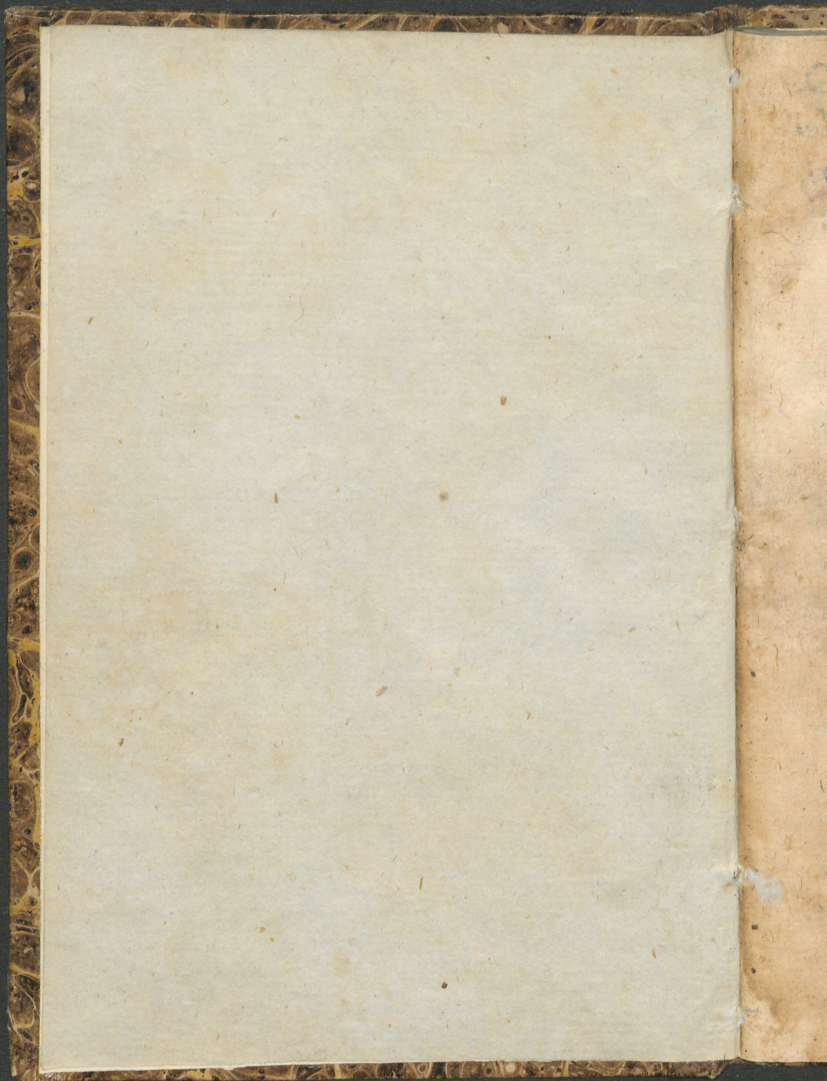
Universitäts
Bibliothek
Rostock

http://purl.uni-rostock.de/rostdok/ppn1755379595/phys_0001

Cg - 1271.







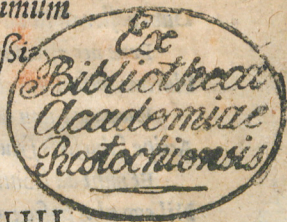
IOHANNIS BOCERI

ÆGLOGÆ

SEPTEM.

AD ILLUSTRISSI-
mum Principem & Dominum, Do-
minum IOHANNEM ALBERTVM,
Ducem Megalburgensem &c.
Principem & Mecœna-
tem suum optimum

& clementissi-
mum.



ROSTOCHII

EXCVDEBAT STEPHANVS
MYLIANDER.

1563.

28. 14.

INCLYTO HEROI D.
IOHANNI ALBERTO Duci Me-
gapolæo &c. Strenuo uirtutis cultori,
& uere de Deo doctrinæ, bonarumq;
artium adsertori & defensori
uigilantissimo, Principi &
Mecœnati suo optimo
& clementissimo.

Belliger, & ueris celeberrime laudibus heros,
Qui decoras summis rura paterna bonis.
Qui pater es patrie, Clarie tutelaq; gentis,
O & fortune pars ueneranda mea.
Dum pastoralis libuit mihi ludere Musa,
Pene nec assuetas ire, redire uias:
Plurima miscuimus confictis seria rebus,
Dum mea non uno fato tenore fluunt.
Accipe syluestris syluestria dona Poëta,
Et mihi da frontis mita signa tuæ.
Nil ego plus posco: Quod si mea scripta probabis,
Sceptrigerum spernam cum Ganymede Iouem.
arūs honos rectè doctas inflasse cicutas,
Rarior à docto Principe posse legi.

IOHANNES BOCERVS.

*D.
le.
ri,
s.*

VIRO CLARISSIMO
ET ELOQVENTIA ET DOCTRINA
ornatissimo D. M. ANDRÆ MYLIO,
Illustrissimi Principis & Domini, Domi-
ni IOHANNIS ALBERTI Ducis Mes-
gapolai &c. Consiliario, & Acha-
ti fidis. patrono suo optimo
& meritisimo. S.

s. aridol IOHANNES BOCERVS.



8.

TSI HOC TEMPORE ALIIS
Studijs occupatus, & præci-
pue perturbatus fui, *Andrea*
Myli uir clarissime: tamen *Aeglogas*,
quas ante aliquot annos lusi, & primam
Borussum, *Alteram Vernouuum*, &
tertiam *Thuisconem* propter argumen-
tationem & complexionem inscripsi, iam
denuo in manus sumendas, & accuratio-
ri lima recognoscendas duxi. Cum uero
cogitarem, quam proprietatem, peculia-
remq; elocutionem hoc orationis genus re-

A 2

quire-

quireret, & quam in hoc scribendi genere inexercitatus essem: dubitare cepi, an diutius has *Æglogas* in scrinijs meis tineas pascere, an uero illas in lucem prodire, & uaria hominum iudicia subire permitterem. Sed cum plerasq; ex his non alienas esse intelligerem, à celebritate & amplitudine nominis, Illustrissimè Principis Iohannis Alberti &c. facile in eam sententiam adductus sum, ut eas diuulgarem, & potius qualiacunq; hominum iudicia subirem, quam ullam occasionem, aut leuissimum aliquot argumentum negligerem, quo de omnibus liberalibus studijs, & de me tam optime merito Principi gratias agere, & pro pensæ uoluntatis cupiditatem, cum amplius fortuna mea nihil sinit, demonstrare possem. Nam immortalia & maxi-

ma

ma Iohannis Alberti Ducis Megapo-
lei &c. in Ecclesiam, & hanc Aca-
demiā Rostochianā merita, & in me
singularia beneficia, cogitatione aliquo
modo comprehendendi, sed nulla uoce expri-
mi, aut compensari possunt. Cum uero
his tribus Eglogis recognoscendis inten-
tus essem, & animi cogitatione & spe-
culatione curriculum eorum temporum,
in quibus scriptæ sunt, comprehendere
rem, & illis præsentia tempora conferre
rem, uehementer cœpi perturbari: &
non tantum memoria tumultuum & per-
turbationum, quas proximis his annis in
Germania perpeffi sumus, inhorruui:
quantum omnium malorum, quibus no-
stra tempora scatent & parturiunt, ua-
rium & tristem euentum suspensio & tri-
sti animo perpendi. Sed tandem pijs uo-

A 3

tis ad

tis ad æternum numen effusis, ut poenas
& calamitates nostri seculi mitiget, &
ab eo coetu, qui ueram de Deo doctrinam
amplectitur & retinet, clementer auer-
tat: & omni cura & sollicitudine deposti-
ta, solito naturæ impulsu, & Musarum
amore, me ad suauißima Phœbi uirida-
ria recepi: & recreationis gratia, qua
hominum natura ad moderatam quietem
nata carere nequit, his Æglogis quas
ante aliquot annos composui, alias qua-
tuor adieci: idq; feci, Andrea Myli,
iudicio & uoluntate commotus atq; in-
census potissimum tua. Cum enim nuper
in familiari colloquio nostro intelligerem,
lectione Æglogarum, post curas &
molestias, quas crebras & maximas, as-
siduus Illustrissimi Principis tui Achas-
tes sustines, te uehementer delectari &
refici:

refici: maiori certe alacritate & studio hoc scriptio- nis genus suscepi. Etsi uero ab hac arrogancia & spe animus meus alienissimus est, ut sperem incultis & ieiunis meis Musis, me quicquam delectationis aut uoluptatis tibi politissimo & doctissimo homini adferre posse: tamen hanc scribendi fiduciam mihi praestitit singularis tuus in literas humaniores amor, omniumq; bonarum artium, & poetices perfecta noticia. Scio enim, quoties praeeulicis occupationibus licet, te non solum in illud penetrabile, Ciceronis & tuae eloquentiae, aperto & rotundo ore descendere: uerum etiam omnia doctrinarum studia cognoscere, & poetarum flores auidiissime decerpere: teq; scripta non solum ueterum, sed & nostrorum hominum diligenter perlegere:

A 4

& de

Et de soluta & ligata oratione in utraq;
lingua, sapienter & grauius, & eleganter
& ueré iudicare posse. Si ad hoc
tuum studium ego uel parum delectationis
adferre possem, iure certe id facerem:
nam me tibi immortalibus beneficijs ob-
strictum, grata mente lubenter profi-
teor: & nullam colendi officij facultatem
me præterire debere agnosco. Si
itaq; studium & uoluntas mea tibi probata
fuerit, uberrimum, huius meæ ab
honestâ delectatione petitiæ recreationis,
fructum me consecutum puto. Iam
quod super est, Myli clarissime, etiam
atq; etiam te rogo, ut hasce Ægologas,
præcipue illas, quæ proprie celebrationem,
& ueras laudes Illustriss. Principis
Iohannis Alberti, continent, ipsius
Celsitudini, cum per otium licebit, de
meliori

mo
nu
lu
po
ta
e
pi

meliori nota commendes: & quamuis te-
nues & impolitæ sint, & diuinas ipsius
laudes, ita ut deceret, exprimere non
possint, nec in hoc à me confectæ sint: Vt
tamen illas, ceu perpetuum uoluntatis
& obseruantie meæ testimonium acci-
piat: meq; solita fauoris & clementiæ
gratia benigne amplectatur, Celsitu-
dinem ipsius orare, & tuo iudic-
cio & autoritate permoue-
re non desinas. Ro-

Stochij 5. Idus
Ianuarij.

Anno 1563.

A S BORVS



BORUSSVS

ÆGLOGA I.

Forte senex celsa confedit rupe Borussus,
Bregula quâ liquidas uario curuamine lymphas
Per Letos diffundit agros, quos aspera bello
Gens arat, & uetres commendat Marte Prutenos.
Hic pater ut nitidas urbes, terrasq; iacentes,
Et latè circum uirides conspexerat agros,
Incipit, & tali iucundas Carmine syluas
Replet, & aërie uocem posuere uolucres,
Et posuere feræ, siluerunt murmura uenti,
Dum canit, & tacito tacuit nemus omne susurro.

Fortunate nimis nostras qui Bregula terras,
Æternis penetras undis, populosq; salutas,
Inclita quos ambit diuerso Prussia flexu.
Te non difficili fors in tellure locauit,
Sed quoscunq; secas socijs cum fluctibus agros,
Ipsa Ceres illis Siculis ceu præsidet oris,
Et uaria donat felices dote prutenos.
Non tibi magnificæ defunt, quas alluis, urbes.
Non arces, in quas uenatu fessa Diana
Se recipit: tibi non Faunorum habitacula pagi
Deficiunt, Dryadum densis stipataq; syluis,
Turba nouos ambit, ueteres aut plorat amores.

Pascua

Pascua tu miseris solatia grata colonis,
Tu præbes largas & piscatoribus undas.
Tu uarijs opibus, uaria tu pelle ferarum,
Caseolis, & lacte bono tu diues abundas.
Nec ferus indomitis torquet te flatibus ær,
Nec niue perpetua, glacie uel tæta rigescis.
Est tibi temperies uicibus mutata benignis,
Ornanturq; tui iucundis floribus horti,
Qui tibi textilibus fertis, decorantq; coronis,
In syluis Dryades, in flumine Naiades udo.
Vrbibus in latis nymphas, in .nonte bicornes
Et molles Satyros, & rustica numina faunos.
Te maris innumeri sinuoso uortice flexus,
Creber & undarum terra uiridante reflexus,
Et facies natiua loci te reddit amenam.
Et positus natura tuos, & gratia cœli,
Omnigenisq; bonis, & pulcra sorte beauit.
Quid referam lacrimas, quales tibi rore perenni,
Dant Phaëtoniades, plenis quas leta canistris,
Colligis herbooso resoni sub margine ponti.
Et largè de te totum speciosa per orbem
Munera diffundis, quæ iam uel uirgo decenti
Implicuit collo, uarie medicina uel usu,
Addidit innumeris, uexant qui corpora, morbis.
O felix merito tellus, nulliq; beatis
Inferior donis. Sed iam tua sola uoluptas,

Ille

Ille Pruteniacas inter pulcerrima Nymphas
Nysa decens, opibusq; potens, & stirpe parentum,
Ablatura tuos procul hinc discedet honores.
Et patrium prædulce solum, carosq; Penates,
Nysa peregrino relinquet nupta marito.
O felix cuius tam casto pectore Nympha
Iungetur thalamo: cui dotes illa paternas,
Adferet & dulcis solatia dulcia uite.
Cui tamen has uiolas legimus? cui teximus istas,
Cincta quibus saliet sua tempora uirgo, corollas?
Scilicet à magno munus beato Nysa Borussò,
Hoc feret æterni monumentum & pignus amoris.
Nysa uale, requies curarum sola mearum,
Nysa uale: tristis rumpit mihi fletus ocellos,
Sol abit, & uisus, nigrescunt omnia circum,
Omnia sunt lacrumæ, lacrumis ego ringor, & abdo
Triste caput, canumq; suis, & tempore, curis:
Et desolati uacuo pastoris in antro
Horror, & æsiduè subijt mihi tristis imago.

Hactenus ista Borussus: cum audiueret dolentem,
Vicina strati dum fors iacuere sub orno,
Astacus Vpilio, diues sed Villicus Alcon.
Qui postquam moestas hauserunt pectore uoces,
Et tristes lacrumas, magni curasq; Borussi,
Mox illi ut blanda lenirent uoce dolorem,
Et cantu æqueuuum consolarentur amicum,

Hos

Hos alternatim ceperunt dicere uersus.
Astacus & prior hæc, sequitur quem proximus Alcon.
ASTAC. Prusiæ Nymphæ, gelidi quæ succina ponti,
Mirandis concreta modis, distinctaq; miris,
Formarum signis, & colla & brachia circum
Candida gestatis, uos aspirate canenti,
Et mecum positis extollite pectora curis.
Illa decus, patrijs & sydus amabile terris,
Et uestri Regina chori, pulcherrima Nysa,
Gaudia prælustri mox coniungenda marito
Concipit, hanc Lycidas patri, mox auebet oris,
Et sibi perpetuo caram, propriamq; dicabit.
Egregius Lycidas, præstans cui plurima uirtus,
Ornamenti dedit, fecitq; notescere multis
Regibus heroëm, solus qui dote potiri
Et thalamis Nysæ dignus fuit: illius ergo,
Ducite securâ nouâ gaudia ducite fronte.
ALC. Alma Venus, Iunoq; potens, ueneramur amantes,
Quas merito diuas, hoc quis sine numine uestro,
Crediderit factum? Lycidæ iungetur amanti
Nysa potens forma, regnis & diues auitis.
Nysa decus patriæ, cælo qua Iupiter alto
Ipse frui cupiens, humanis anxia curis
Pectora, uitales illi & bonus inuidet auras.
Vos igitur Dryades, & montis Oreadis altæ
Incole, & undarum Nymphæ, cariq; penates,
Prusiæ

Prusiaciq; soli Genius, quod Nysa potentis
Et magni Lycidæ concessio flagrat amore
Ponite sollicitas, bona numina, ponite curas.
ASTAC. Sol qui perpetuos moliris in aëre cursus,
Omnia qui cernis, qui conscius omnia nosti,
Hanc precor, hanc lucem subitis propelle quadrigis,
Ascendet Lycidæ castum qua Nysa cubile.
ALC. Et tu Luna uago qui tempora menstrua motu,
Et subitis totum metris cursibus anum,
Dux noctis, noctem bigis uelocibus istam
Effer, qua Lycidæ iunget, r candida Nysa.
ASTAC. Dignus erat Lycidas, uiridi cui nuberet æuo,
Illa puellarum decus, & noua gloria Nysa,
Nam multas Lycidas Augusto pectore dotes
Possidet, & laudis sincero flagrat amore.
ALC. Lucifer ut reliquas precellit lumine stellas,
Sic omnes uincit pura probitate puellas,
Nysa decens, quæ cum nostris discedet ab oris,
Pan, Faunus, Satyri, mœrens & flebit Apollo.
AST. Gaudebunt Dryades, gaudebunt Naiades omne
Totiq; gaudebit Lycidæ subiecta potenti (nes,
Tellus, tam claræ fausto cum sydere sponsam,
Ad patrios diducet agros, propriamq; tenebit.
ALC. Ire cupit, Lycidamq; sequi carissima Nysa,
En cupit, en ultro placidam se præbet amanti.
Quis neget? amborum aluani flammis aura,

Affluit

Afflauit pectus, uimloq; tenace ligauit.

AST. Quis merito Lycidam ueheret non carmine? phœ

Quem fouet, & raro Musarum munere donat: (bus

Quem iuuenem instituit praeclaris artibus Acron,

Acron Cecropiae, Romanae & gloria linguae.

ALC. Et charites Nysam raro ornauere decore,

Huic dedit ingenium Pallas, Venus aurea formam,

Iuno potens populos, & lati iugera regni.

Quis procus egregiam posset contemnere Nysam?

ASTAC. Maxima uirtutum pietas super aethera tollit

Egregium Lycidam, clare ne laudis egenus

Posidet in niueo mansuetos pectore mores.

Et decorat magno dignis se principe factis.

ALC. Nysa decus patriae, patris et iucunda uoluptas,

Edita matre pia, diuino flagrat amore,

Et sanctè superis meritos indicit honores,

Datq; focis sua thura, uiamq; affectat olympo.

ASTAC. Sacra colit Lycidas diuini carmina ruris,

Hunc homines etiam sibi conciliare merendo,

Iussit Acron, Lycidas quo fido gaudet Achate,

Et soli rerum secreta negotia mandat.

Hec illi: & placida letatus uoce Borussus,

Di faciles, dixit, sanctissima cepta secudent,

Iam cedo. Lycidam pulcherrima Nysa sequatur.

Hosq; leui signans in fagi cortice uersus,

Ad uada Vernouij reliquum cantabit inquit,

Iam sas

Afflauit



*Iam satis, & gelidas iam nos uocat aestus in umbras,
Abluet hesperijs dum currum Cynthia undis.*

VERNOVIUS

ÆGLOGA II.

Mane subinducta cesserunt sidera luce,
Sola Venus tremulo subiectas lumine terras,
Iam tectura caput, caelo spectabat ab alto:
Cum caput è medijs longè pater extulit undis,
Vernouiusq; noui surgenti lumina Solis,
Auroræq; iubar submissa uoce salutans,
Inq; cauo residens, maduit quod fluctibus, antro,
Has tandem læto promisit de pectore uoces.

Expectate uenis Sol ô mitissime rerum,
Sol aui, fatisq; potens, & prescius author:
Quas animo foui curas, quas eger in omnes
Intepui stertus, prius hæc quam luce refulsit,
Clara dies, magnis stirpem que Regibus ortam,
Heroumq; genus, patrijs feliciter oris
Intulit, & pulsus curis, belliq; labore,
Rursus inoffense transmisit ad ocia pacis.
Nan nuper patrias pugnam dum linqueret urbes,
Illa Ducum soboles, magnas & Cæsaris arces,
In festo quateret bello, patriamq; labantem,
Et libertatem sumptis defenderet armis:

Tunc

umbrae,
Tunc quæ non timui grauiora pericula, quales
Pro te, proq; tuis, dux optatissime, rebus,
Sustinui curas (sic fas) & singula luctus,
Fratris & interitus, fortunaq; sæua Georgij,
Cæsaris & robur, longiq; peritæ belli,
Auxeruntq; meos rumores mille dolores.
At mihi iam uitreæ suffundite pocula Nymphæ,
Naiades ò fidum famulæ genus: hoc ego letus,
Pro ducis egregij poculum succabo salute:
Hoc bibet, & mecum saliet pulcherrima Leuce,
Leuce quæ iuuenem mox amplectur a maritum,
Ad nostras ripas curru properabit ouanti.

terrae,
Inclite dux salue, primo qui talibus æuo,
Effulges factis, tibi longæ tempora uite
Dent superi, sumtis redeas & talis ab armis
Sæpius, atq; auide discant tua facta minores.
Sic equidem uoluebam animo, rebarq; futurum,
Te fore, qui lapsos referas in pristina mores,
Et genus omne tuum cælo uirtute reponas.
Et bene habet: ueterum sobolem de stirpe parentum,
Et uultus reduces, & pressum casside pectus,
Oraq; cognosco, galea quæ tecta latebam,
Aerias nuper cum Mars seuiret ad alpes.
Iam mihi securi reuoluto sydere soles
Effulgent rursus, nuper quos tu bidus auster
Abstulerat, nimboq; frequens resonante fugerat.

ro,
Tunc

B

Spes

Spes erat exiguae lucis, cum caeca per omne
Tempestas caelum fluxit, textitq; uerendum
Hoc iubar, & quicquid magni de lumine solis
Restitit, heu nostris uix tuto luxit in agris.
Tu mihi dux tenebras, tectae fuscataq; Lunae
Lumina clarificas, aure, Zephyriq; salubres,
Iam rediere tuo nobis dux inelyte ductu.
Et redit, in dubia quae dudum languida lance,
Vnica libertas terrarum cura, pependit:
Et redijt uirgo, caelum quae clauibus aequis,
Iusticiae referat sacros & rite labores.
Pax redit, & patriam longè plaudentibus alis
Circumit, & niueis cinctum caput omne coronis,
Voce Deo grati, plenis & laudibus, effert.

Vos quoq; Pierides, gestis quae secula rebus,
Digeritis numero, Regumq; ducumq; labores,
Ducitis aeternis aui per tempora chartis:
Clara Iouis soboles, terris & amica uoluptas:
Vos quoq; dilectam rursus rediistis in urbem,
Atria doctiloqui nobis quae dulcia Phoebi,
Solaq; mansuros euo conseruat honores/
O Rosa dulce decus, salue Rosa nobilis, illos
Et mihi thesauros uentis & frigore serua.
Sic ego, sic mecum pariter florebis, & uidi
Flabra noti, folijsq; tuis obstantia uinces
Fulgura, nec pluuiæ, matutinæq; pruinae,

Te sters

Te ste
V
Tecta
Qu
Salta
Hact
Vos p
Coeli
Num
Iugen
Aspi
Leta
Inter
Aut l
Vena
Litta
Adst
Et u
Carn
Lab
Iuu
Ille
Fort
Qu
His
Auc

Te sternent, durusq; teret sub calce uiator.

Vernouides Nymphæ, nostris quæ dulcia ripis
Tecta frequentatis, iam iam lubet ire, Palemon
Quæ senior, Glauciq; chorus, formosaq; Tethys,
Saltantes, fluidos diducunt ordine gressus.

Hactenus à lætis fors inuidiosa choreis,
Vos procul exclusit: redijt iam tempus, & apti
Cœli temperies, & cœsit uentus & imber.

Nunc ego uobiscum patriæ per pingua terræ,
Iugera dilabar, lætis & cornibus urbes

Aspiciam, lætq; meum clarescere nomen,
Lætaborq; meæ reuirescere tempora uitæ.

Interea nostro residens in litore pastor,
Aut leuis Vpilio, grandis uel membra bubulcus,

Venatorue rudis, textis uel retibus auceps,
Littora iucundo recreabunt nostra susurro:

Adstabant Dryades, adstabant Naiades omnes,
Et uos semotæ nemorum gaudebitis umbræ.

Carmen erit pueris, sumtis quam fortiter armis,
Labantis patriæ leges, ritusq; sacrorum

Iuuerit, inq; suis dextre defenderit agris,
Ille Megalburgæ stirps florentissima terræ,

Fortis Ioannes Albertus, regia uirtus

Quem fouet, & generis priscos ostendit honores.

His addent patrij præconia debita ruris,

Aucupibus syluas, quas piscatoribus undas,

Pascua quæ pecori præstet, quæ munera fundat
Turrice Cereris, & quod genus acre uirorum
Educat, antiqui ueniens gens semine Vandi:
Et quam magnanimos hæc prisco tempore Reges,
Progeniitq; duces meritis, & fortibus ausis
Insignes, pietate graues, & Marte potentes.

Talia Vernouius: gracili cum corpore Nymphæ,
Et manibus, cytharisq; simul, lepidaq; chorea
Plauserunt, auræq; sonum, uolucresq; dederunt.
Et populos tantæ subit admiratio laudis.

Hæc tibi magnorum soboles clarissima Regum,
Iohannes Alberte meis ceu debita Musis,
Cantabam, nomenq; tuum sublime ferebam,
Dum sedi uiridis sessus sub margine ripæ,
Hic ubi Vernouius Cygnea lapsus ab arce,
Dilectam Musis, & phœbo præterit urbem.
Hic incunda mihi quæ princeps ocia præbes,
Inuiolata tuo si continuare fauore
Fas erit, ô quales dicam tibi carmine laudes,
Quas leget, æterno felix & cortice figet,
Posteritasq; tuos omnis cognoscat honores.

THUISCON

ÆGLOGA III.

Forte quiescebat celso sub uertice Thuiscon,
Quaræ

Qua
Labi
Tend
Hic u
Vidit
Pend
Absta
Rup
Ipse
Thu
Et u

Abd
Ne c
Luc
Nig
Qu
Scil
Qu
Cui
Iap
Hæ
In s

Et f
Qu

Qua rapidus geminos disiungens flumine montes
Labitur, Oceani sociasq; Visurgis ad undas
Tendit, & obliquo curuat uada cerula fluxu.
Hic ubi uicinas oras, camposq; patentes
Vidit, & heu moestas fumum uolitare per urbes,
Pendentem ex humeris solitum contraxit amictum,
Abstergensq; manu fumum, lacrimasq; fluentes,
Rupit in has tandem uocem indignante querebas.
Ipse suo senior tristatus & amne uisurgis,
Thuisconis ad lacrimas, cursus suspendit anhelos,
Et ueteris luctus, & fata recurrit alumni.

Et Thuiscon : Nox ò crudelis conscia belli,
Abde diem : nox ò crescentes occule soles,
Ne cædes, & dira mea certamina gentis,
Luce secutura cernam. sint omnia circum,
Nigra, nec in dulces uertatur luminis auras,
Quæ filet, & tenebris nox moesta inuoluitur atris.
Scilicet heu magni gentem de partibus orbis,
Quam foui, clarumq; meo de nomine nomen,
Cui tribui: mihi quam priscis produxit in annis,
Iapeti prestans ueniens de sanguine Teutha:
Hæc modo cognatas acuens in prælia turmas,
In sua ciuili grassatur uiscera bello.

O altrix Regum tellus, fortissima bello,
Et felix olim, dum te concordia iunxit,
Quam tua nunc tristi fors obscurata labore

Languet, & antiquos nequicquam respicit annos.
O mihi belligeri, multum cariꝫ; Nepotes,
Quod scelus, & quæ nam uos sic turbauit Erynnis?
Distraxitq; animos fortes, pacemq; fugauit?
Quo ruitis miseri? gladios cohibete feroces,
Quid rigor? & tanti sibi uult insania ferri?

O quondam dilecta deis gens inclyta, quorum
Nunc te commisit bellis, auersa uoluntas.
Has olim lachrymas, hæc horrida prælia Thuifcon,
Intestina meæ sperassem & uulnera gentis.

Quid non facta parant, quantum mutatus ab illo
Gentis honos nostræ, Marios, fortesq; Camillos,
Dum stetit & Varum contra, Romanaq; uictrix
Agmina prostrauit, patrijsq; fugauit ab oris.
Scilicet huc quisquam ueniens de gente priori
Thuifconis, & cernens urbes, populosq; preemptos,
Desolata suis & rura uacare colonis,

Olim Marte potens, fuit hæc, Germania? dicet.
Dicet, & in lachrymas nutantia lumina soluet,
Gentis & antiquæ uiolatum flebit honorem.

Occule luciferos tristis nox occule soles.
Theutonus heu miles nobis hæc uulnera fecit,
Et queror à proprijs genitor male lesus alumniis,
Me miserum patrium quid bella externa per orbem,
Illiricas acies, & signa salacis Iberi
Conqueror, heu nostris prædas auexit ab agris,

Pannoa

Pannoniisq; iugis descendens Hussarus acer,
Alpinasq; niues uiolentis Thuscus in armis
Rumpens, crudeles, manibusq; rapacibus ambo
Insignes: si me simplex fortuna domaret,
Et contenta malis esset Dea lubrica nostris,
Heu facis externo generem laniatus ab hoste.

Occule luciferos tristis nox occule soles.

Impia quæ nobis hostis monumenta reliquit,
Cladibus ah proprij maioribus illa nepotes
Accumulant, fuso fumantes sanguine campos,
Diruptasq; arces, disiectisq; oppida muris,
Cernimus & patriam nitidis fumare sub astris.
Ah scelus, ah nullis periturum dedecus annis,
Præmia de proprijs & talia uulnera natis,
Ipse feram genitor? iam nunc mihi terra debiscat,
Dediscamq; semel tantos perferre dolores.

Occule luciferos tristis nox occule soles.

Iam me nulla iuuat lucentis gratia cœli,
Et mihi nil usquam pulchrum, nec amabile restat:
Et montes, Composq; uagos, syluasq; sonantes,
Vrbes cum pagis requies prior illa reliquit,
Cessit & ex illis nunquam reditura uoluptas.
Sed opus horrendis discordia cincta colubris,
Ex syluis Dryadas, ex undis Naiades udis,
Et fugat exusta tristes ex urbe Penates.
Ipsaq; Tesiphone tristes circumuolat agros.

Et consanguineis Satyros indicere Faunis,
Tristia bella iubet, tenduntq; ruuntq; per omne
Triste nefas, dudum coniuncti legibus arctis,
Cornigeri socij, totis & uulnera campis
Eduntur, stupet ipse polus, maculataq; tellus,
Prælia Faunorum discordia, plorat & arma.

Occule luciferos tristis nox occule soles.

O patria infelix, hæc nostris præmia curis,
Dignâ refers? pro te longo quas fouimus æuo,
Arce locaturum dum te confido suprema,
Progeniemq; tua fortem de gente daturum,
Que regat, & totum mittat sub legibus orbem.
Cur tamen hoc demens speraui? robur in armis,
Cum perdas proprijs, ciuilia bellaq; tractes,
Totq; duces fortes, nostro de sanguine natos,
Quos patrocinium rerum fore grande mearum
Speraui, ante diem ciuili Marte candelentes
Videris: ô facti fors impia: Theutona tellus,
Hæc ne mihi spolia ampla refers, hos reddis honores?
Æternum tristis, tristis nox, occule soles.

Vos tamen ô orti nostris de montibus amnes,
(Quamuis æternos uox interclusa dolores
Comprimat, & spaciū lachrumis manantibus aufert)
Dicite (nam coram uidistis acerba meorum
Prælia, que memores omni referetis in æuo)
Quot cecidere Ducum claro de sanguine nati?

Quot

Quo
Pecto
Rhen
Albi
Et uo
Qui
Dici
Quo
Quo

Hæc
Vici
Aud
Ext
Cum
Hæc
Qu
Mir
Ven
DO
Sit
Ser
Si
Di
AS
Te

Quot comites, fortesq; uiros, & maxima bello
Pectora, sub tumidis uidistis mortua ripis?
Rhene pater, flauisq; meae conspectior undis
Albi, decus gentisq; meae piscosae uisurgis:
Et uos Ocriades Nymphæ, quæ scinditis agros,
Qui nimium largè nostros hausere cruores,
Dicite perpetuo currentia flumina motu,
Quot gladios, hastasq; truces, galeasq; micantes,
Quotq; uirum strages tumidum uexistis in æquor?

Funere depressos uaga flumina sistite cursus.
Hactenus hæc Thuiscon: illum sub ualle iacentes,
Vicina Dorylas uenator, at Astilus auceps
Audiuere, pares annis florentibus, ambo
Extorres patrijs (egit Mars impius) oris.
Cumq; suas tacito uoluebant pectore curas,
Has etiam lacrimas, & pondus habentia uerba,
Quæ crebro surdas Thuiscon geminabat ad auras
Mirati, tali mulserunt æthera cantu,
Venatorq; prius, sic cepit proximus auceps.
DORIL. Nymphæ quas uitreo flauus fouet amne Vi
Sit mihi fas uestro sub litore texere sertum, (surgis,
Sertum de tristi (poscunt sic facti) cupressu.
Si fortasse tamen, si tempora læta redibunt,
Dilecta Veneri cingam mea tempora Myrto.
ASTIL. Montes qui gemina gelidas radice sub undas
Tenditis, angusto rapidos & tranuite fluctus,

Arcatis, blandis & grata sedilia Nymphis,
 Littore sub curuo, Faunis sub rupibus altis,
 Et mihi cantanti gratas conceditis umbras:
 Dicite, quæ patrios liquit procul acta Penates,
 An uestris specubus, uestris uidistis in antris?
 Errantem, quæ me torquet pulcherrima, Chlorin.
 DORIL. In ripis salices, pluuijsq; paludibus alni,
 Nascentur steriles Saxosis montibus ornæ,
 Umbras buxus amat, patulas sed populus auras,
 Inuigilant lacrimis, & delectantur amantes.
 ASTIL. Fleuimus & patrie suspiria multa ruenti
 Misimus, & pleno lachrumarum copia fluxu,
 Exeditq; genas, largo profluxit & imbre,
 Attamen indomitos non hæc extinxit amores.
 DORIL. Gramine collidunt rores, cum matribus hæc
 O mihi cum pulchra liceat colludere Nyssa, (di,
 Me triste exilium, me sædãq; ledit egestas,
 Non minus immitti (fateor quod) carpor amore.
 ASTIL. Nec mihi se radix sylvas quæ sita per omnes
 Offert, quæ gustu pellit Synosorchis amorem,
 Vror, & in meras abeunt mea pectora flammæ,
 Audi at hæc, ad me ueniatq; citissima Chloris.
 DORI. Quis tamẽ hic aper est? sylvas, cãposq; per omnes
 Qui mihi perturbat lepores: si sanguine pœnas (nes,
 Ille daret, triuie sacrum solenne Diane
 Instruerem, nemorum custos Pan ipse faueto.

ASTIL.

ASTIL
 Et gen
 Retibu
 Pluton
 DOR
 Veloc
 Cura
 In ni
 ASTIL
 Omni
 Camp
 Fas e
 DOR
 Qui
 Ex n
 Ite d
 ASTIL
 Hinc
 Est q
 Extr
 DOR
 Fata
 Reti
 Est
 ASTIL
 Ne q

ASTIL. Qui seuus nostris nimium grassatur in agris,
Et genus omne fugat uolucrum, si forsitan istum,
Retibus accipitrem possem circumdare nostris,
Plutoni intorto uellem hunc dimittere collo.

DORIL. Vix toto damam, uel ceruum cepimus anno,
Veloces quamuis catulos immittere pratis
Cura fuit, dum mane nouum, dum prata ferarum,
In niue, uel teretri monstram uestigia rore.

ASTIL. Et lini septum, rapida transcendere penna,
Omnis iam didicit uolucris, nec ualle sub ima,
Campis uel medijs, cupidas concludere prædas
Fas est, & dudum me tristis media uexat.

DORI. Dij tibi dent poenas, gratos uenantibus agros,
Qui face deformas rapida, & genus omne ferarum,
Ex nostris abigis armorum turbine soluis.
Ite domum pueri, nodosaq; tollite lina.

ASTIL. Hos casses, uario connexaq; retia tractu,
Hinc procul ad Lybie solos portabimus agros,
Est quia magnarum Libie sæcunda uolucrum,
Extremum salue patria, æternumq; ualeto.

DORIL. Exul ab his terris ibo, quocumq; uocabunt
Fata, mihi noti saltus, uallesq; profunda,
Retibus his Lepores quando, seruosq; negatis,
Este salutata, extrema uos alloquor hora. (ueto,

ASTIL. Falconem puer hunc (rapida ualet ungue) cae
Ne quaquam ex manibus tibi deuolet: ibimus omnes,
Et daa

Et dabit aucupium, peregrinaq; terra sepulchrum.

Omnis alit fortes tellus, ut flumina pisces.

DORIL. Huc omnes Lyparisse canes, huc retia coge,

Inq; liga numerum: cineres atq; ossa meorum,

Si prope non raptus patria tellure quiescam,

Omnibus in terris, omnes sol aspicit unus.

Hæc illi. At THVISCON socios cum forte do-

Percepit nigre per opaca silentia noctis, (lores,

Qua redimitus erat, Regum de more, coronam

Proiecit lachrumans, nec post hac attigit, auream.

NYCTILVS

ÆGLOGA IIII.

Ad uirum clarissimum M.

Andream Mylium.

SI placet, & grauibus fas est requiescere curis,
Molliter & cantu magnos lenire labores,

Hanc, sicunde Myli, mecum concede sub Alnum,

Siue placet fagus, fagus pendentibus umbras

Explicat hic ramis, solisq; refrigerat æstus.

Hic infelices referam tibi carmine flammæ,

Nyctilus albens quibus ardecebat in Alcen.

Alce quæ puerum præduro torfit amore,

Illius & tandem, turba miscrante Deorum,

Mutato vultus, & sticuit corporis artus.

Tempus

Te

Ignitum

Arctab.

Et pecu

Omnis

Siue spo

Fessaq;

Corpor

Omnis

Conticu

Percitu

Saxa,

Ec

Deperi

Illa ta

Me fug

Hanc e

Hanc e

Suspir

Viuit,

Ante d

Linqu

Vos ta

Si uel

Ante n

Quan

n.
coge,
rte do
lores,
m.
Tempus erat mediꝝ Phœbus cum limine cœli,
Ignitum torquebat iter, flammisq; coruscans,
Arctabat calidas spacijs breuioribus umbras,
Et pecudes clausæ stabulis, cessère calori.
Omnis & in uacuis æstus uitauerat agris,
Siue specu densa, gelido uel pastor in antro.
Fessaq; uenatu syluarum gloria Phœbe,
Corpora cum Nymphis liquidis nudarat in undis:
Omnis & in ramis, lingua tardante, uolucris,
Conticuit: cum non insano Nyctilus æstro
Percitus, aut solis flammæ, aut aspera uitans
Saxa, per abruptas iterabat tædia ualles.

is,
Ecquis io, Nymphæ, crudelius arsit amator,
Deperijtq; magis, pulcram quam Nyctilus, Alcen.
Illa tamen nostros, nostros contemnit amores,
Me fugit, & nil me pereuntem respicit Alce.
Hanc ego per syluas, & deuia rura secutus,
Hanc ego mane nouo, mœrens hanc uestpere sero,
Suspiro, uitæq; mihi quod restat, in illa
Viuit, ab optato cuius si iunger amore,
Ante diem seuis mergetur Nyctilus umbris,
Linquet & ingratae crudelia tædia uite.
Vos tamen ô Dryades, uos ô pia numina Fauni,
Si uel amate unquam, uel uos constanter amastis:
Ante mihi Lachesis quam molles finiat annos,
Quam puer & seuo (miserum) consumer amore,

Dicit

Dicite quas ualles, Alce quas pulcra latebras
Incolat, & requiem gratis quibus illa sub umbris
Captet, dum nostros male prouida fugit amores.
Dicite: quo liceat suaues mihi cernere uultus,
Vel semel, ante mei crudelia tempora facti.
Nec tu, si qua meæ tangit te cura salutis,
Me fuge: te nostris infer complexibus Alce.
Et tibi quæ seruo, miti mea munera uultu,
Capreolas, atq; has, quas capimus, accipe, damas.
Cætera cum iuncti uiridi ludemus in herba
Accipies, & grata tibi mea munera dices.
Heu tua quam nostris facies in sensibus hæret,
Candida quam totum tu me mihi surripis Alce,
O decus, & magnæ uis & præstantia formæ,
Tu me sola mori crudeli funere coges.
Flos breuis est formæ: nitide uer omne iuuentæ
Effugit: à nostro ne dura recede calori,
Dum tua forma finit, uernans nec deperit ætas.
Cultorem tenuis nec despice Nyctilon agri,
Et fuit Endymion, & pulcher pauper Adonis,
Se tamen huic Cypris, Phœbe se dedit illi.
Tu mihi Luna, Cypris, Pallas, tu Regia Iuno.
Te ueniente die, te decedente requiro,
Nec cessabo, tui donec mihi copia uultus
Fiat, & optato tecum coniunger amore.
Huc ades ô nostri diuturnus pectoris ardor,

Ardor.

Ardor, qu
Pectus in
Vndarum
Sed mihi
Nyct
Emicat, u
Nec puer
Hic subit
Et quibus
His puer
Et secum
Hæc mihi
Desist, &
Nec cibu
Pallidus
Alcen ô
Aut auis
Vibrasse
Cogerer
Non pro
Immatu
Diminu
Et mihi
Vixq; p
Admon
Si sapit

Ardor, quem nulle poterint restinguere lymphæ,
Pectus in hoc magnus toto licet agmine Nereus,
Vndarumq; omni fusus de fonte, redundet,
Sed mihi conceptos mors finiet una furores.

Nyxtilus hæc: tamen illa fugit, cursuq; citato
Emicat, ut toruum quæ uitat dama leonem,
Nec pueri fletus, nec uerba precantia curat,
Hic subit, & cursu pariterq; calescit amore,
Et quibus impressit Alce uestigia terris,
His puer humidula lachrumans dedit oscula fronte,
Et secum magni numen miratus amoris,
Hæc mihi non, inquit, toto demencia lustro
Desijt, & nullis crescit medicabilis herbis,
Nec cibus, aut solitus reficit mea corpora potus,
Pallidus in syluis, umbræq; simillimus, erro.
Alcen ò utinam cum prima uidimus hora,
Aut auis in syluis, gelida uel piscis in unda,
Vibrassem natis ponti uada cærulea pinnis,
Cogerer in tantos sic non uigilare dolores,
Non profecturis Alcenq; incessere uotis.
Immatura meæ quæ iam mihi fata iuuenta,
Diminuet, stygijs prædam me tradet & umbris.
Et mihi iam toto descendit corpore pestis,
Vixq; pedes duco. Vos ò quoscunq; relinquam,
Admoniti pueri nostris his casibus este,
Si sapit, & cautos quærat sibi quisquis amores.

Iamq;

Iamq; fatigato lachrumanti Spiritus ore,
Excessurus erat: ueterem cum forte sub ornum
Declinans, solem tristis, lunamq; uagantem,
Extremo aspiciens: uos ò mihi lumina testes,
Ardoris, dixit, iustæq; estote querelæ.
Vosq; leues auræ, quas non captabimus ultra,
Este salutatæ, pulcra dum spernor ab Alce,
Hac ego postremum mæstus uos alloquor hora.
Cur tamen ò Alce nostras tam dura querelas,
Et tibi quos seruo, fidos contemnis amores?
Immemor, & lacrimas, suspiria nostraq; rides?
Cum tu sola meos possis releuare dolores.
Iamq; uale, quamuis nobis aduersa, recedet
Non tuus æternum nostro de pectore uultus.
Te queram, medijs & amabo mortuus umbris.
Alce iterum mihi dura uale, uale unica mentis,
Curamæ, uos & solua, saltusq; paterni,
Et gelidi fontes, & dulcia prata ualete.
Terra parens rerum, blandi uos ætheris ignes,
Æternum saluete: mihi nox imminet atra,
Ultimus emeritos & repit languor in artus.
Sic ait, & toto subsidens corpore, cæpit
Paulatim uolucris breuibus flauescere pennis,
Contrahiturq; caput, rostro firmatur & unco,
Curuanturq; manus, acuiuntur & unge rapaci.
Nycticorax fit nomen aui, quæ luce serena,

Montibus

Montibus
Tristis,
Vitat au
Nox ub
Clam tu
Vocibus
Non po

FR
E
Texera
Hic du
Correp
Conuer
Accub
Hic Ch
Cæpit,
CELE
Solert
Hoc ut
Dum

Montibus in solis errans, syluisq; remotis,
Tristis, & assidue mordacibus anxia curis,
Vitat aues reliquas, solaq; moratur in Aloe.
Nox ubi tellurem spissis super induit umbris,
Clam turres & tecta subit, crebroq; susurro,
Vocibus & querulis, tota quam prendere sylua,
Non potuit, latis iam quærit in urbibus Alcen.

PHYLLIS

ÆGLOGA V.

CELADON. CHROMIS.

AMYNTAS.

FRonde sub arborea, gelidas ubi quercus ad undas,
Excisum ramis umbram facientibus antrum
Texerat, & solis rapidos excluserat æstus,
Hic duo pastores, unius amore puelle
Correpti, Celadon, Chromis & non tardior ipso,
Conuenere, cauis quando pecus omne sub umbris
Accubat, exesas & rursus ruminat herbas.
Hic Chromin, ut limis Celadon inspexit ocellis,
Cæpit, & hoc gracili carmen diduxit auena.
CELA. Quæ me Phyllis amat, solum quem suspicit us
Solertisq; lyre doctum, cantusq; peritum, (num;
Hoc utinam mecum, toties quod candida fecit,
Dum radijs nimium seuit sol, dormiat antro.

CHRO.

CHRO. Talia quid Celadon iactas, quæ congrua uero,
Vix puto, nam de te lingua memorare superba,
Multa soles, quæ nox, neq; lux cognouit aperta.
Nam neq; te Phyllis, unquam (ceu fingis) amauit,
Nec cantu, prestasq; lyra, te, iudice Phœbo,
Hoc Mnasyllus nuper superauit in antro.
CELA. Parcius hæc memora nobis, uel fistula buccas
Hæc tibi diminuet, frustis licet illa duobus
Disiliat, grandi quæ nobis constitit ære.
CHROM. Siue lubet pugnis necum, certare uel arte
Cantandi, non te Celadon, quocunq; uocabis
Effugiam, quin & tibi cælia pignora ponam,
Que cernet iudex, nos terq; probabit Amyntas.
CELA. Hunc prior ipse tibi lepidum depono catullum,
Quem bonus Alcimedon nobis dedit, esse Leene.
Iurauitq; genus, rapida tam feruidus ungue,
Et cursu, nasoq; bonus, uenantibus apte
Seruit, & à stabulis furesq; luposq; repellit.
Si catulum spernis, geminos huic addimus hædos.
CHRO. Hunc tibi (ne seui) socia cum compare capræ,
Si uincar, precium statuo, sancteq; pacifcor,
Cincta remigrabit uernis cum frondibus æstas,
Foeturam caper ille gregis, stabulumq; replebit,
Et tibi tum geminos dabit hæc capra fertilis hædos.
Sed uenit, & Iudex litem decernet Amyntas.
AMYN. Si certare lubet me iudice, ponite rixas,

Ast ala

Ast alter
Præmia
Auferat
CELA.
Delapsa
Dulcia
CHRO.
Si sonus
Lingua
Sed neq;
Perturb
Striden
Insona
CELA.
Hæc
Es mer
CHRO
Et te ce
Tuber
AMYN
Si cert
Arbitr
Quo p
CELA
Quan
Oblat

a uero Ast alternatim placidas inflat cicutas,
Præmia quæ propter certatis, & omnia uictor
Auferat, & uirtus sine lite quietus abito.

buccas CELA. Sed mihi uicini grauior sonus obstrepit amnis,
Delapsæq; procul rauco de pumice lymphæ,
Dulcia perturbant nostræ modulamina Muse.

l arte CHROM. Culpat aquas siccis ignobilis ardea pennis,
Si sonus, & placidi l'edit te glareæ riuu,
Linquamus ripas, fontemq; uolubilis undæ.

ellum Sed neq; te ripæ, resono nec murmure fontes,
Perturbare ualent, raucas qui gutture uoces,
Stridenti promiss, uetuli uelut aspida currus,
Insonat, & lento rota circumuoluitur axe.

caprū CELA. Non prius absistis maledicere, quam tibi pugnis
Hæreat in uultu: mora nec, quas, accipe, plagas,
Es meritis, quemquam simili nec uoce laceffe.

CHROM. Non inpune feres, syluestria numina iuro,
Et te ceu rursus tractabo, uidebit Amyntas:
Tuber eris colaphis: & ceu placet iste? uel iste?

AMYN. Quid furitis pueri? quæ uos insania uexat?
Si certare libet pugnis, sit quilibet alter
Arbiter, haud uobis iudex ero, nec mihi tutum,
Quo pugni, colaphiq; uolant, residere sub antro.

CELAD. Malueram, fateor, potius uel uictus abire,
Quam certare manu, nimium sed perfidus ille,
Oblatrare mihi probrosæ crimine uocis,

Irridere meos & nunquam cessat amores.

AMYN. Verbera tu Celadon, Chromi tu conuicta pone.

Et modo cum gelido rursus successimus antro,

In quo seu ducta coeunt testudine saxa,

Et latum faciunt umbris cocuntibus arcum:

Siq; sedere lubet: dat promta sedilia tophus,

Si cubito recubare: uiret lapis undiq; musco,

Hic ego uestra lubens semota carmina lite

Excipiam, uos & misero quæ torquet amore,

Phyllida tu Celadon, & tu Chromi Phyllida lauda.

CELA. Alba pedes, formosa genas, nitidissima frötem,

Quæ Venerem, nitidamq; Thetim, quæ Pallada uincit,

Non unquam nostros contempsit Phyllis amores,

Et mihi se facilem totos sex præbuit annos.

CHRO. Septima de prima nobis iam labitur æstas,

Cum Chromin incepit pulcherrima Phyllis amare,

Interea mens una duos coniunxit amantes,

Ægra nec ignoto suspiria misit amori.

CELAD. Mille mihi pingues intr dumeta iuueni

Pascuntur, totidem præstantes ubere uaccas

Concludo stabulis, cum sol micat æthere summo,

Omnia quæ Phyllis, nobis cum nubet, habebit.

CHRO. PAR ætas, & fidus amor, & gratia forme,

Phyllida mi iungit, nihil his sine rebus habetur,

Tutum in amore diu: uaccas, armenta q; mitto,

Cum mihi se nudo Phyllis coniungit amore.

CELA.

CELA.

Dum ni

Sunt uit

Mulcti

CHRO

Plus et

Hispida

Mala m

CELA.

Et ping

Et semp

Ædibu

CHRO

Te tam

Nec tot

Et calo

CELA

Quam

Quatu

Nec te

CHRO

Dulcia

Audiet

Nec tib

CELA

Et mihi

CELA. Qui uolet, esuriat, me plus mea Phyllis amabit.

Dum mihi scetarum sugentes ubera matrum

Sunt uituli: dum lacte nouo spumantia nunquam

Mulctra carent: plena dum turgem horrea messe.

CHROM. Diuitijs nemo stabilem sibi fecit amorem,

Plus etas & forma ualet: cum rusticus hædum

Hispidus insignem donat, candentia mitto,

Mala mea Veneri, quæ plus quam diligit hædum.

CELA. Semper in exculto Venus est iucundior horto,

Et pingui pecudes melius pascuntur in aruo.

Et semper steriles non ambit uillicus agros,

Ædibus in uacuis lis multa, & nulla uoluptas.

CHROM. Quamuis exigui credar tibi cultor agelli.

Te tamen excluso, Phyllis me diligit unum.

Nec tottes nostros dubitauit rumpere cantus,

Et calomos inter mihi dulcia basia fixit.

CELAD. Aspice qui uitulus uicinum potat ad amnem,

Quam pinguis, quantumq; leui ceruice resulget,

Quatuor hanc hodie cum capris Phyllis habebit.

Nec te respiciet toto mihi dedita iustro.

CHRO. Hos geminos lepores, geminas has, dona, pas

Dulcia, cum de me sibi Phyllis candida mitti (lumbes,

Audiet, & uitulum, capras auersaq; spernet,

Nec tibi se iunget toto quod uixerit auo.

CELAD. Muneribus superi, certe flectuntur amantes,

Et mihi quid noceat, cur me non Phyllis amaret,

C 3

Cui quod

Cui quod adest donem, nec me mea turpat imago,
 Si speculis formæ species, aut lucet in undis.
 CHRO. Omnia si dederis: turgentés sanguine baccat,
 Dum Pallas, Bacchus uites, & poma Pryapus,
 Sylua comas, tellus segetes, & gramina rorem,
 Pascua leta Pales: præ te me Phyllis amabit.
 CELA. Dic Chromi dic nobis, & eris mihi magnus as
 Dum cantu syluas, aut humida littora mulcent, (mator
 Quid sit respondens lætis pastoribus Echo,
 Dum notat, acceptasq; refert sine corpore uoces.
 CHRO. Dic quibus in terris & Phyllida solus habeto,
 Excelsos superant currentia flumina montes,
 Et modo desistunt, gemino modo fonte renato,
 Profiliunt, largas gignuntq; cadentia guttas.
 AMYN. Non uestras solus possum componere lites,
 Nec tantum mihi sumo, suos dum quisquis amores,
 Seu dulces, seu sint nimium defendit, amari:
 Et iam pulsa dies fugienti sole recedit,
 Frigidus & reuehit nocturnas Hesperus umbras.

ÆGLOGA VI.

Interlocutores
 LYCIDAS & CORYDON.

LYCID.

Vnde uer

V
 Et pro
 CORY
 Præstat
 Que p
 Alta S
 Continu
 LYCID
 Præ C
 Arx S
 Ex qu
 Limit
 Tempo
 Aut h
 Hæc a
 COR
 Non o
 Omni
 Detinu
 LYCID
 Omne
 Perlu
 Duct
 COR
 Nere

VNde uenis Corydon? quâ te lux sera morantem
Reddit? ab obscuro cum Sol descendit olympo.

Et procul Hesperijs fessum se condidit undis.

CORYD. O Lycida, patrijs qui nobis ocia terris

Præstat, inaccessam Melibæi uidimus arcem,

Que procul in syluis stagnantibus adiacet undis,

Alta Suerini quâ claram regia stirpem

Continet, & ualidis arctat uada cærule muris.

LYCID. Audieram certè, quantum se tollit in auras.

Præ Corylis Vhmus, tantum quod præterit omnes,

Arx Suerineas spectans celeberrima syluas.

Ex quo sed patrias Melibæus pacifer agros,

Limitibus certis partes diuisit in ambas,

Tempore ab hoc nunquam, ceu crebro fecimus ante,

Aut humeros pullo, pinguiue grauior hædo,

Hæc ad tecta pedes accliuu tramite moui.

CORYD. Hic mirabundus dum totam transigo lucem,

Non oculos, animumq; queo saturare uidendo,

Omnia tam formis hic conspicienda uenustis,

Detinuere meos blanda sub imagine uultus.

LYCI. Dic age dic Corydon quæ res tibi pulchrior inter,

Omnes uisa fuit, te scilicet ordine cunctas

Perlustrasse refers, summas num tecta sub auras,

Ductaq; per gelidas miraris mœnia lymphas?

CORYD. Nil ego cum uastis tot propugnacula muris,

Nereæ nil domitum refero, nil ardua leti

Tecta chori, faciles ubi mos agitare choreas,
Nobilium quoties Melibæum turba frequentat.
Non ego tot uarijs ornata palatia formis,
Ora tot Isthmiacis regum uel picta fauillis,
Aut miror pulcras æris, cæterq; figuras.
Marmore sed puro nitide quod subiacet arci,
Dum uidi templum, Lycida mihi crede, putabam,
Atria stelliferi me cernere dulcia cœli.

Omnia tam pulchra splendebant, undiq; forma.

LYCI. Rure quod in nostro quondam bonus ille Menelaus

Extruxit templum, quorsus sub luce sacrata (cas

Tendimus, auratas iuxta dum uestibus aras

Depictis, tremula quid nescio uoce Sacerdos

Murmurat, hoc illi, magnis quam uocibus, ædi,

Euehis, insigni forma nil cedere credo.

CORYD. Imo si Regum tectis, & turribus altis,

Has nostras conferre casas, & pressa licebit

Culmina, tunc ædes uestri male culta Menelaæ,

Vincere magnifici Melibæi templa ualebit.

LYCI. Dic mihi sed Corydon, quibus hæc in partibus æ-

Conspicienda magis? quid mirum, quidue uenustum (des

Præ reliquis lucet membris? Nam credere fas est,

Omnia non pariter simili decorata nitore,

Omne nec est aurum, fuluum quod splendet ut aurum.

CORYD. Hic nihil insigni nisi commemorabile forma

Vidimus, ipsa nitent sublimibus alta columnis

Tecta,

Tecta,

Et pro-

Sub for-

Terrig-

Hic eni-

Tincta

Hic cla-

Hic sp-

Omnia

Artific-

In

Iudici-

Iam la-

At bo-

Eripit-

Et sua

M

In nit-

Ceu s-

Alig-

Et uel-

F

Ara s-

Detin-

Sculp-

Hic a-

Tecta, tegit splendens templi fastigia marmor,
Et procul auratæ resplendent marmore postes.
Sub foribus Lethum Christi, tunc pendere pœnas,
Terrigenæ iussi fratres, Erebumq; subire.
Hic enses, & tela iacent, hic spongia felle
Tincta, nec hic absunt uirgæ, rosæq; columnæ,
Hic clauis, spinis ac intertextæ corona.

Hic sparus, summas & crux erecta sub auras.
Omnia quæ solers lapidum de pondere fecit,
Artificis manus, & cœlo monstrauit aperto.

In foribus mulier seuum dolet ante tribunal,
Iudicis, & populi iusto quæsi. a furore,
Iam lapidanda feros amens horrescit ad ictus:
At bonus hanc pauidam dictis solatur Iesus,
Eripit & miseram letho, uiresq; repellit,
Et sua demonstrat recutitæ crimina genti.

Mox ubi congressu se ianua pandit anhelos,
In nitida templi rutula testudine stelle,
Ceu summo fulgent cœlo, faciesq; decoræ,
Aligeri cætus, has inter crebra refulget,
Et uelut Hesperidum culto rosa flagrat in horto.

Hinc ubi fulgentem solis spectaueris ortum,
Ara stat, & longè mentes, uultusq; uidentum
Detinet, insigni forma, rerumq; stupenda
Sculptarum serie, primum spectabilis alta,
Hic cruce dependet cœli fabricator, & orbis,

C 5

Illu po

Illā potens uirtus, & patris amabile uerbum.
Ad dextram serpens diræ præludia mortis,
Æneus, in uasto quem quondam fecit Erema,
Ille potens ductor, populis monstrauit & agris.
Venturumq; Dei tanta sub imagine natum
Rettulit, & miseris morsus, uiresq; ueneni
Abstulit, & uitam uiso serpente reduxit.

Eminet ad leuam gelidi de sede sepulchri,
Christus & infestus ualido pede conterit hostes.
Fleunt infelices socij, retinere solutum
Qui uinculis nequeunt, hinc omnes sortibus urna
Accipit æternis, stygiaq; recludit in aula.

Aureus effulget summa saluator in ara,
Detinet & leua cælum, terrasq; sinistra,
Hic elata micat stellantis gratia cæli,
Hic diuinus amor rerum, sub nixaq; nube
Iris, & æterna mansuri luce colores.
Inter terrigenas hic proles aurea cæli,
Commixtumq; genus Raphael, & primus Adamus
Nostri fundator generis, quem plurima circum
Turba uolat, cæliq; suo sperata parenti
Gaudia gratantur, plausuq; feruntur amoeno.

In media templi resplendet parte cathedra
Ardua, quam totam purum circumlinit aurum,
Hec etiam pulcris formis, pulcrisq; figuris
Lucet, & intuitu mentes, & lumina pascit

Hic Deus

Hic De
Vender
Quiq;
Strenu
Pa
Depre
Christ
Crimin
H
In med
Bis se
Dispu
Pandi
Scant
Et ma
Et pu
Prete
Diuin
Erutu
Suspe
N
Stat l
In qu
Protu
Hic a
Clau

Hic Deus armatus uirgis, & feruidus ira,
Videntes longè, procul & depellit euentes,
Quiq; prophanarunt sua per commercia templum,
Strenuus hos ultro uirgis castigat & ore.

Parte alia rursus manifesto in crimine macha,
Deprehensa abripitur, factò quam soluit acerbo
Christus, & oranti mitis fuit, & sua fletu
Crimina testari, nec post delinquere iussit.

Has inter rerum formas, & signa cathedræ,
In medio puer ille Deus, cum duxerat annos
Bis sex, in sacro templo, cætuq; sophorum
Disputat, & populis æternæ dogmata uite
Pandit, & insueti limen demonstrat olympi,
Stant circum pueris mixti, iuuenesq; senesq;
Et matres euo saturæ, nuptæq; puellæ.
Et pueri sacras uoces, roburq; loquentis,
Præter & ætatem sapientis flumina lingue,
Diuinosq; habitus, & non imitabile factum,
Eruti de sacris mysteria multaq; rebus,
Suspendi, arrectis atq; auribus, admirantur.

Non procul hinc partes templum qua tendit in imas,
Stat lapis, ille lapis diuino rore repletus,
In quo tinguntur pueri, quos lucis in auras,
Protulit omnipotens grauida genitricis ab aluo.
Hic auro rutilat fuluo, formaq; rotundus,
Clauditur in gyrum, pulchra cæq; circulus arte.

Hanc

Hanc contra sedes tyrio conspectior ostro,
 Eminet, & summa templi de parte refulget,
 Qua Dux armipotens, & maiestate decorus
 Accubat, & sacro pascit sua pectora uerbo.
 Parte alia coniunx non sede recepta minori,
 Per cancellatos aurato uimine clathros,
 Moribus apparet pulcris, formaq; decora.
 Stant in circuitu proceres, uulgiq; corona,
 Auratas quã prima notat cæsura columnas,
 Aptaq; per totum distendit pulpita templum.
 Sed quid iam statuas referam, pictasq; tabellas,
 Quas agli dextra soler, mimauit Apelles,
 Sic, ut, si spectes uiuas spirare putares,
 Diuini sculptas facies hinc arte Myronis
 Iurares factas: cælatos marmore uultus,
 Ex polycletæo censeris uiuere cælo.
 LYCI. Mira refers Corydon. Nostros iam tēpla per a-
 Inferiora puto, si narras omnia uerè. (gros
 CORYD. Non mihi fas cuiq; uanis illudere nugis,
 Hic maiora meis offendes omnia uerbis,
 Nec tibi tam pulcri possum decora omnia templi,
 Commendare satis, parti sua cuiq; uoluptas,
 Totius & series operis, & gratia formæ,
 Visendiq; uices, & gaudia nulle ministrat.
 LYCI. Dic tamen ò Corydon, (operoso condita summo
 Templâ nitent nostros quoniam sic nulla per agros,
 Sed las

Sed lacer
 Quid sib
 Vndiq; c
 Pastores
 Diuinaq;
 CORYD
 Et notus
 Diuinos
 Carminu
 Innocuo
 E stabul
 Pura, n
 Ille greg
 Qui cor
 LYCID
 Vndiq;
 Fistula
 Hic uix
 Langui
 Et liqu
 lactaq;
 Ipsaq;
 Euocat
 Et serit
 Pastore
 Septa s

Sed lacerata iacent nymbis, & peruia uentis)
Quid sibi uult tanti series, structuraq; templi?
Vndiq; cum pulsos laceris errare lacernis,
Pastores uideas, cantu qui templa frequentant,
Diuinaq; solent carmen resonare cicuta.

CORYD. Ille pater patrie, diuini & gloria ruris,
Et notus terris, notus Melibæus & astris,
Diuinos monitus, & pastoralia curat
Carmina, pastores nec surda despicit aure.
Innocuos fouet ille greges, & pulsa tuetur
E stabulis armenti suis, his pasua præbet
Pura, nec inuento nuper uitat. ueneno.
Ille greges odit, quæ rixæ & iurgia curæ,
Qui cornu ferunt, pede qui populantur arenas.

LYCID. O ingens, Corydon, Melibæi gloria, nanq;
Vndiq; qua cultos antiqui Thuisconis agros,
Fistula pastorum diuina personat arte,
Hic uix tuti uides infuso pasua uiru.

Languida squallet humus, nec prisco flagrat odore.
Et liquidi fontes nigra maculantur arena,
Iactaq; frigidulis seges euanescit in agris.
Ipsaq; Tesiphone stygijs de sedibus Aten
Euocat, & tristi confundit rura tumultu,
Et ferit errores uarios, nugasq; sequaces,
Pastores in bella ruunt, & quisq; tuetur
Septa sui ruris, labor undiq; & undiq; luctus,

Pro gratæ

Pro gratis uiolis, pro purpureo Narcisso,
Carduus, & spinis infestus surgat Achantus.
Lugent pastores, errant & ouilia circum,
Fleunt armenta, greges & lamentantur, & acres
Matribus exclusis, hædis subière nouere.
Et uiles blattæ campis stabulantur apertis.
CORY. Vera refers, tanti quamuis incognita damni
Causa sit, ast illam si coniectare licebit,
Lubricus aut error populi, uel syderis atri
Dira lues, aut uis extremi pessima fati,
Hæc mala sub finem miseræ tulit omnia mundi.
At non ille suis patitur malis in agris,
Hoc dirum lolij genus, hoc radicatus omne
Extirpare studet, conantem gratia cæli,
Adiuuat & forti lucens in pectore uirtus.
Hic uerè sacros ut testaretur amores
Pastorum, quantumq; pij modulamina cantus
Æstimet, ille casus profugis & dulcia struxit
Tecta, quibus sacras possint inflare cicutas.
Ut nec opus tantum mora qualiscunq; retardet,
Regia uicino decorare palatia templo,
Et uoluit sacros aulæ coniungere ritus.
LYCI. O decus, & nostro rarissima tempore uirtus.
Nam multi rerum domini, Regesq; potentes
Hoc opus abijciunt secura uobile fronte,
Et neq; pastorum monitus, aut carmina curant.

CORYD.

CORYD.
Exultat,
Taliter
Ille sacro
Exemitt
LYCI.
Carmina
Has ego
Sperasse
CORYD.
Nulli, u
Ipse ego
Plurima
Illic nar
Qui me
LYCID
Multaq;
Et tacit
Me mea
Thylsi
CORYD.
Quam
Quin
Vidit u
Visa fu
Deform

CORYD. Qualiter at pulcris Melibæi patria donis
Exultat, superùmq; pijs se cælibus infert:
Taliter haud terris, aut gentibus omnibus, ille
Ille sator mundi fecit, cæloque locatis,
Exemit misera diuturna pericula uitæ.

LYCI. Iam Corydon nobis & fundere sacra uideris
Carmina, qui mecum caulas, & rura frequentas.
Has ego non in te dotes, & pondera rerum
Sperassem: Regum quem non facit aula disertum?

CORYD. Rusticus es Lycida, teclis & semper eisdem,
Nulli, uixq; tibi recte sat cognitus, hæres.
Ipse ego qui toties Melibæi te reuiso,
Plurima comperio, tibi quæ peregrina uidentur,
Illic nam sermo uarijs de rebus habetur,
Qui mentes hebetes acuit, formandoq; uexat.

LYCID. Qui uolet hic aulas Regumq; ducumq; fre-
Multaq; sustineat rugosi scommata nasi, (quentet,
Et tacite salsos discat contemnere risus,
Me mea rura iuuant, quæ se mihi blandior offert
Thylsilis, & quoties reputo mea limina, ridet.

CORY. Nec mea flet Thalæ, quamuis ascendimus ar-
Quam iuxta Pario nitet hoc de marmore templi. (cem,
Quin semel in festis (licuit cum forte) diebus,
Vidit ut hoc mecum, toto mihi letior anno
Visa fuit: pulcræ quoniam res gaudia præstant,
Deformes adimunt: ignoti & nulla cupido.

PHAR.

PHARMACEVTRIA

ÆGLOGA VII.

DVm pastorali sequimur te Tytire Musa,
 Perq; uices, ueris miscemus ficta, canemus
 Iam quoq; difficiles, quibus urebatur amores,
 Infelix Crocale, syluas quam forte per altas,
 (Nam cultrix nemorum uenandi calluit artes)
 Dum puer aspexit Thrasyllas, in osibus ignem
 Indomitum sensit, Crocalenq; secutus onustam
 Decepti leporis spolijs, Luce lumine blando
 Inspicit, ulterius se non & proferat, orat,
 Vicinum at secum paulum concedat in antrum,
 Auricomus medio dum sol efferbuit æstu.
 Nec mora, non duram Crocale se præbuit, antro
 Succedunt ambo (quis nescit cætera) seq;
 Speq; fideq; data iungunt, & mutua ponunt
 Pignora, perpetuum quæ testarentur amorem.
 Et Crocale cunctos in amore fidelis in annos
 Mansisset, sædusq; pium, iurataq; uerba
 Seruasset, dubiam Thrasylli at numina mentem,
 Imperiumq; patris parci, duræq; noueræ,
 Temporis & tractu leuis inconstantia flexit.
 Ergo deceptam Crocale se flebat, & errans
 Montibus hæc solis surdas fundebat in auras.

O genus insidum, genus & crudele uirorum

Quos non

Quos
 Pace li
 Ut rap
 Thras
 Desero
 Vlla p
 Ille pu
 At mihi
 Se fore
 Munu
 Porto,
 Cur ta
 O not
 Thras
 Nec m
 Quo
 Aure
 Sed m
 Ille d
 Et tan
 Nam
 Hunc
 Hæc
 Quæ
 I
 Erigi

Quos non sancta fides, coniuncta q̄; dextera dextra
Pace ligat stabili, sed mens uanissima uersat,
Ut rapit instabiles Euri leuis aura fauillas.
Thrasyllo Crocale multos adamata per annos,
Deseror infelix alias monitura puellas,
Vlla pharetrato temere ne fidat amori.
Ille puer pennis nunc huc, nunc transuolat illuc.
At mihi iurauit Thrasyllus, & omne per euum,
Se fore lege meum stabili promisit, & illud
Munus, & hæc nitido quæ pura corollia collo
Porto, mihi nostri, dixit, sint pignus amoris.
Cur tamen immerito spernor? uos este querenti
O notæ testes ualles, sylvæq̄; propinquæ,
Thrasillum Crocale fido quod torsit amore.
Nec me culpa penes, nisi forsân culpa putanda est,
Quod tenuis Coturi sum filia, quodq̄; nitenti,
Aurea circundo non mille monilia collo.
Sed mihi cum constans, omni & sine crimine mens sit,
Ille dabit pœnas, pœnas dabit improbus ille,
Et tandem magnæ quid possint sentiet artes.
Nam iustis furijs, & seuo uicta dolore,
Hunc certè magnis conabor adurere sacris,
Hæc medicina mei ueniet suprema furoris.
Quæ uel reddet eum, uel eo me soluet amentem.

I soror, & geminas arcantis ritibus aras
Erige, quo Manes circum uolitare sepulchra

D

Nigra

Nigra solent, locus hic magicis est artibus aptus.
Hic nigrum mactato, canem fusumq; cruorem,
Lacte nouo mistum, positas ter funde per aras,
Fronte sed auersa, nec te lux pura morantem
Conspiciat, magicas nox conscia diligit artes.

Vertite uos subito celeres uos uertite pelues:
Peluis ut hæc subito flammis exusta liquefcit,
Perfidus, haud alio Thrasyllus ferueat aestu,
Et præter Crocalen, furibundos nemo calores
Mitiget, hæc nostri sit pars certissima uoti.

Vertite uos subito celeres uos uertite pelues.
Hoc uirum sic uolue soror, spectabimus illo
Quid faciat, quales & iam Thrasyllus amores
Trahet, cum Crocalen uiridi non respicit æuo,
Cernis ut immitti iam iam conuellitur æstro,
Qui furor ò utnam toto non desinat anno.

Vertite uos subito celeres uos uertite pelues.
Quæ tamen extincti, quæ forma cadaueris, ista
Parte patet speculi? uideo: mihi sanguine pœnas
Ille dabit. Nemesis, uos ultricesq; fauete
Quæso Deæ, nostros quoniam Thrasyllus amores
Rupit, & ò niueum mihi ferreus ille pudorem
Abstulit, & nostræ lesit bona nomina fame.

Vertite uos subito celeres uos uertite pelues.
Iam spes nulla mihi superest, cognominus istis
Quod male di uertant ipsi, periuria signis.

Nunc

Nunc m
Huc ad
Iam pr
Thras
Sta
Has m
Denot
Arcad
Corpo
Hac ci
St
Huc co
Spiri
Inced
Ut rut
Hoc n
Hoc o
C
Hac u
Moro
Et qu
Hac c
Ferre
Et su
Hos

Nunc magis æmonias, nunc, nunc tractabimus artes,

Huc ades ô cornute caper, tibi deuius aër,

Iam præbebit iter, celeri & uertigine raptum,

Thrasyllum nobis hoc ipso limine sistes.

Stare nec ulterius celeres procedite pelues.

Has metas ne linque soror, quas circulus iste

Denotat, hic residens prunis super iniice uiuis,

Arcadici pecoris caput, & non fracta timeto,

Corpora spirituum miris uolitantia formis,

Hac circumscriptam nequeunt te lædere meta.

Stare nec ulterius celeres procedite pelues.

Huc concede parum, non sat bene creditur istis,

Spiritibus, rabidi forma quicumq; leonis

Incedunt, cernis Phœbæi lampadis instar,

Vt rutilant oculi, rabies & prominet ore,

Hoc nigrum læuo sic dirige pollice filum,

Hoc omnes uinctos stringam, captosq; ligabo.

Currite iam magica uertigine currite fila.

Hac uirga Coryli, gelido quo nuper in antro,

Mordentem ranam lubricum placauimus anguem,

Et qua seruaui muscam, quam læsit Arachne,

Hac ego Thrasylli leuiter si tempora tangam,

Ferreus ille licet fuerit, miserebitur ultro,

Et supplex iterum nostro se subdet amori.

Currite iam magica uertigine currite fila.

Hos ego collegi crines canis, hos ego felis

Dum pugnauerunt hic dentibus, illa sed ungue,
His ego Thrasyllam misto dum sulphure spergam,
Que mihi succēssit, per iurgia ledet amicam,
Tristis & unanimum pellet discordia pacem,
Crinibus hæc uis est, saltem si carmina iungas,

Currite iam magica uertigine currite fila.
Occultis uiret herba locis, quam carpere fas est
Luna uices Phœbi noctis dum tempore præstat,
Hæc citus æstiuo feruet cum Cynthus æstu,
Constringit glacie fluitantis robora ponti,
Hac ego Thrasillum ledam, nec sentiet usquam,
Frigida uitales circum pæcordia flammæ.

Currite iam magica uertigine currite fila.
Palus hic immissa monstrabit rite securi,
Illum qui nostri fons est & origo doloris,
Ille dabit pœnas, age dum te uerte securis,
Nomen ad infestum nobis, ubicunq; locorum
Hoc erit, ignoti tabescet labe ueneni.

Currite iam magica uertigine currite fila.
Fascia sub patulo condam liuentia ponte,
Hac cum transibit Thrasyllus, procinus omni
Excidet arbitrio mentis, tabesq; supremam
Artubus inducet maciem, miser ipse peribit,
Crassa uelut lento candela liquefeit ab æstu.

Currite iam magica uertigine currite fila.
Hunc arcum nobis, & quas dedit ille sagittas,

His proa

His procul absentis praeordia perfida figam.
Et quos non cernit, crudeles sentiet ictus.
Sic arcum sic flecte soror, uelatoq; uultus,
Et dic his telis Thrasylli pectora figo.

Currite iam magica uertigine currite fila.
Audiuere preces, & raucae murmura uocis
Ultrices dirae, satis est: agnosco luporum,
Latratusq; canum tristes, strepitusq; uolucrum,
Aura sonat, sonat aura, procul per deuia raptum
Aëra Thrasyllum caper adfert: nosco susurrus,
Et celeris gemitus, iniucundiq; rotatus.

Sistite fila citos satis est iam sistite cursus.
Tange soror limen, Leporisq; solubile uirus
Scinde manu, thurisq; truces fuligine uultus
Oblinere, cras iterum gelido purgabere fonte:
Curre cito, signa simul omnes puluere postes.
Hoc extra limen toto Thrasyllus in anno,
Quantumuis cupiet, gressum non proferet ullum,
Tantum uis praestat leporini cognita uirus.

Sistite fila citos satis est iam sistite cursus,
Carmina natura possunt inuertere cursus,
Et rerum mutare uices, & tollere priscas,
Et formare nouas species, mirasq; figuras.
Carmine delituit, nigra mutataq; nocte,
Clara dies totum tenebris perterruit orbem,
Carmine profiluit cum mixto fulmine nimbus.

Et tumuit motum, uentis cessantibus, æquor.
Carminibus quicquid uitali flamme gaudet
Subiacet, hæc etiã Thrasyllum reddere nobis
Inuitum possunt, nobis nec carmina desunt,
Sistite fila citos iam tandem sistite cursus.

F I N I S.

DE ORIGINE POETARUM
ex Philone.

IOAN. BOCE. ELEGIA.

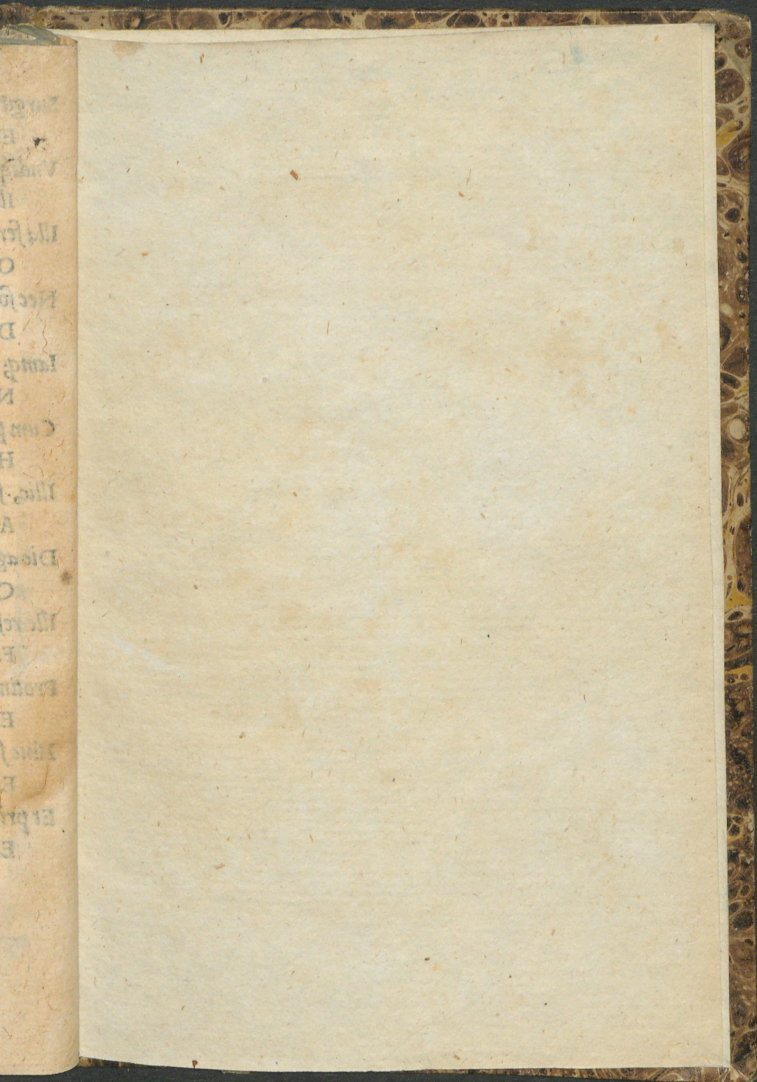
Fertur Deus Prophetam quendam,
post omnia sapienter à se condita, interro-
gasse. Num aliquid non dum creatum des-
sideraret? Respondisse uero Prophetam
his uerbis. Τέλευα μὲν ἢ πλήρη πάντα διὰ
πάντων εἶναι, ἐν δὲ μόνου ζῆσιν τὸν ἑπαυμένον
αὐτῶν.

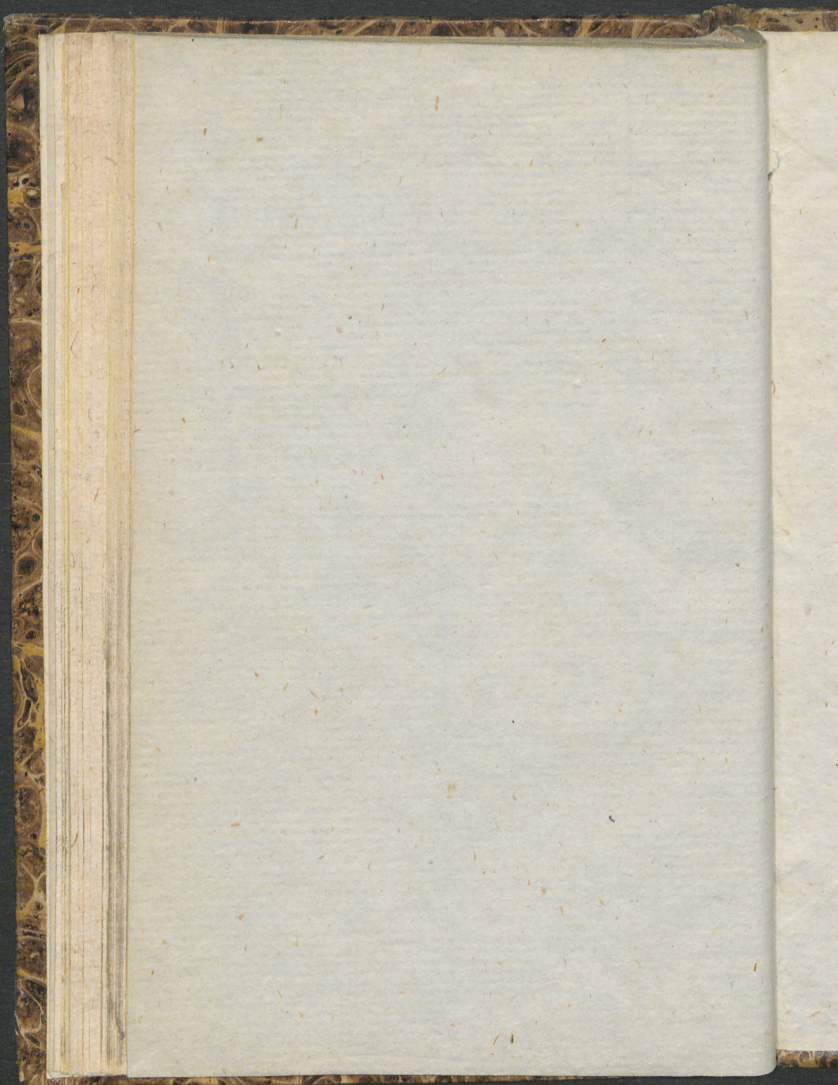
*A*Nte mare & terras, & uasti pondera cæli,
Vnus nature uultus in orbe fuit.
Omnia pugnabant, nec erat discernere promptum,
Quas teneant certas, noxq; diesq; uices.
Nec mora, discordem cumulum, rerumq; uagantem
Congeriem, pulchra separat arte Deus.

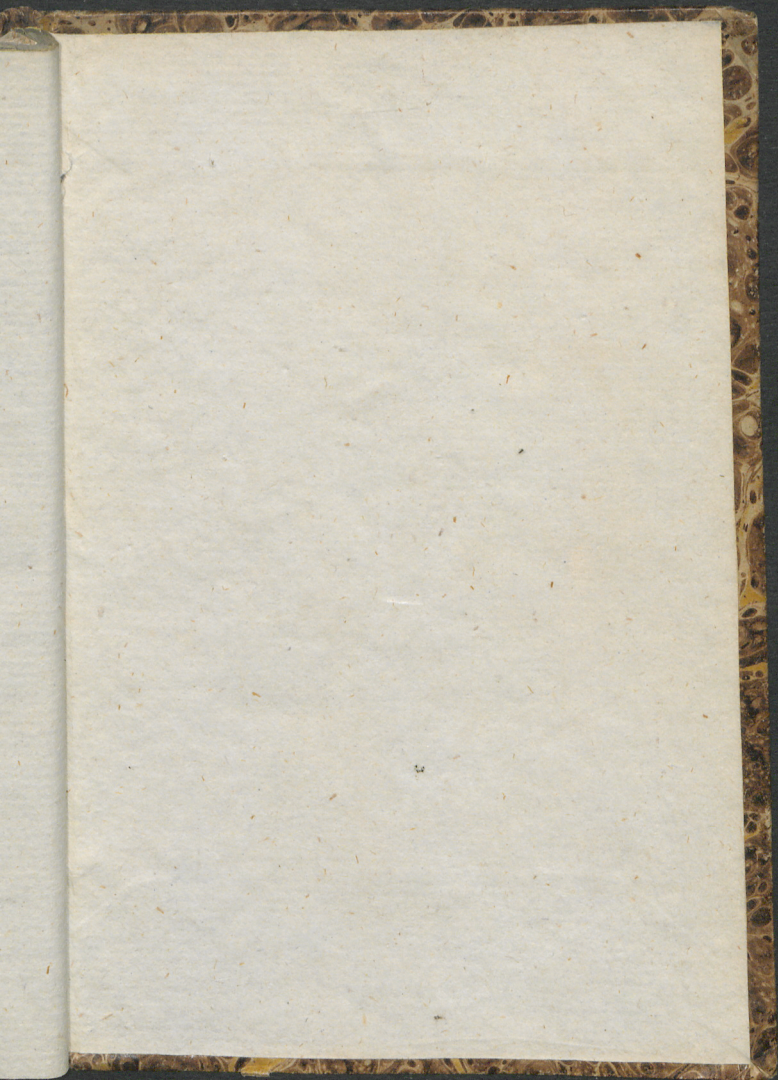
Surgit

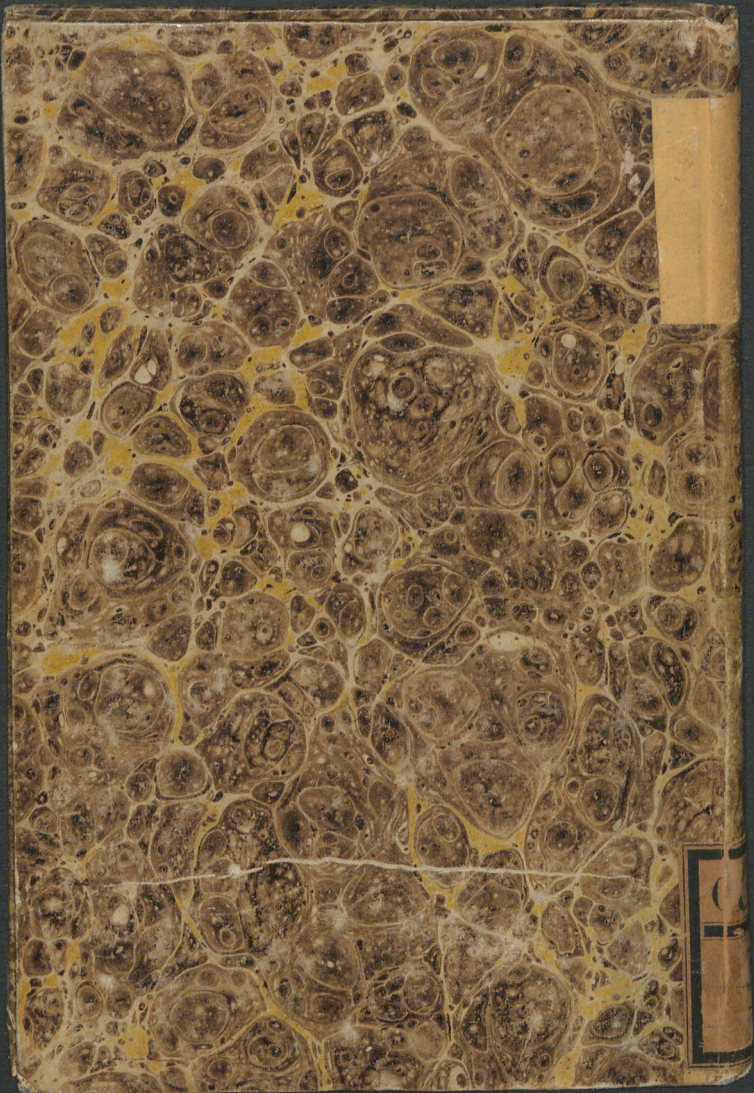
Surgit ab Oceano fulua testudine cœlum,
Et Solem, & Lunam, & sidera pulcra capit.
Vndiq; circumdat terræ confinia Nereus,
Illa sed in siccis emicat alta locis.
Illa feras, pisces pontus, leuis aura uolucres,
Ornatèq; suus quælibet ordo capit.
Nec forma præstans, & mente capacior alta
Defit homo, dominum totus & orbis habet.
Iamq; opere in tanto, tanta serieq; laborum,
Nil imperfectum, nil mutilumq; fuit.
Cum procul æthereis opifex de'apsus ab astris,
Hec manibus uidit rite peracta suis:
Illic, sicut erat cœtu stipatus ouanti,
Adstanti cuidam rettulit ista seni.
Dic age, dic senior, toto num restet in orbe?
Quod desit operi deficiatue meo?
Ille refert: uates, tua qui diuina per orbem
Facta canat, laudes concelebretq; tuas.
Protinus exurgunt uates, fiuntq; Poete,
Et proles hominum crescit in orbe noua.
Hinc sacris addicta choris, & numine plena,
Et superùm donis edita turba sumus.
Et primi ante alios, terra, cœloq; uolamus,
Et factis hominum secula longa damus.











Universitäts
Bibliothek
Rostock

http://purl.uni-rostock.de/rostdok/ppn1755379595/phys_0064

